

‘Hoe krijgen we haar mee?’

Zach keek omhoog en daarna naar Mikky.

‘Mikky, kan jij water drinken en daarna de dwaallichtjes nat spuiten? Misschien dat ze dan verdwijnen. We moeten Terry wel tegenhouden, anders gaat ze er weer achteraan.’

Mikky knikte ijverig en dook naar het water. Hij begon te drinken en zwol zienderogen op. Al snel was hij drie keer zo groot als normaal. Hij keerde zich naar de zwerm dwaallichtjes en begon ze geestdriftig nat te spuwen. De dwaallichtjes werden uit elkaar gedreven en begonnen zich terug te trekken. Rune en Rutger grepen Terry’s armen en hielden haar tegen, toen ze aanstalten maakte om ze weer te gaan volgen. Ze verzette zich hevig, maar de beide jongens waren sterker. Zach trok zijn shirt uit.

‘Hier, Fijonna. Bind mijn shirt om haar hoofd, dan ziet ze de dwaallichtjes niet en kunnen we haar wegleiden.’

Rune keek naar het hen omringende moeras.

‘Waarheen? Ik heb geen idee meer waar we zijn. We kunnen niet zomaar een richting op gaan lopen.’

Er klonk een licht gekraak achter hen. Rune en Rutger keerden zich met een ruk om. Er was niets te zien.

Rutger draaide zich weer terug. Vanuit zijn mondhoek klonk heel zachtjes Rune’s naam.

‘Rune, heb je die halve stronk gezien achter ons? Ik weet zeker dat die er net nog niet stond.’

Rune keek snel naar de stronk. Een doodgewone stronk met een paar takken. Met wat verbeelding leek het wel wat op een klein gedrongen mannetje.

‘Doe niet zo raar. Natuurlijk stond die er net ook al.’

Fijonna keek op van het bedekken van Terry’s hoofd.

‘Nee, Rune. Rutger heeft gelijk. Het is helemaal geen boomstronk, maar een stronkel, een zogenaamd stronkmannetje. Kijk maar, hij beweegt zijn armen.’

Rune draaide weer terug naar de stronk. Fijonna had gelijk. De stronk, die ongeveer tot Rune’s middel kwam, hief zijn armen, waarvan Rune had gedacht dat het twee afhangende takken waren. Hij leek te wijzen naar een bepaalde richting.

Zach snoof geconcentreerd de lucht. Hij wees.

‘Hij heeft gelijk. Die kant op. Dat is de richting naar het huis van de heks.’

Rutger en Rune keken weifelend in de richting die Zach aanwees. Er was geen pad zichtbaar, alleen maar ondoordringbare struiken en bomen waar lange slierten mos vanaf hingen. Het stronkmannetje begon te bewegen. Zonder zichtbare voeten begaf hij zich in de aangewezen richting. Zach begon hem te volgen en wenkte hen.

‘Deze kant op. Volg de stronkel. Hij weet de weg. Mikky, jij als laatste. Blijf de dwaallichtjes bestoken met water.’

Mikky knikte verheugd. Hij was volledig in zijn element. Bij elke plas water dook hij naar de grond om het water in zich op te nemen, en vervolgens weer te lossen in de richting van de dwaallichtjes.

Zach brak door het struikgewas heen, achter de stronkel aan en baande een pad voor hen. De stronkel volgde geen duidelijke paden, maar bewoog om de bomen en struiken heen zonder dat het hem enige moeite leek te kosten. Met enige moeite en met een tegenstribbelende Terry begonnen ze hem te volgen. Mikky hield de dwaallichtjes op afstand. Zo ploeterden ze enige tijd voort, tot ze aankwamen bij een soort pad. De stronkel ging hen voor naar de linkerkant van het pad. Zach bleef even staan om zich te oriënteren voor hij vastberaden de stronkel over het pad naar links begon te volgen. Fijonna keek achterom naar Mikky. Het leek wel of de zwerm dwaallichtjes verder achterbleef. Verschillende dwaallichtjes maakten zich los van de zwerm en verdwenen tussen de bomen. Terry leek ookk langzaam haar verzet op te geven. Ze liep tenminste beter mee en probeerde nog maar af en toe los te komen. Ze bleef nog wel sputteren over de mooie lichtjes, dus durfden Rune en Rutger hun greep op haar armen niet te minderen. Zach bleef plotseling stilstaan. Met zijn scherpe wolvenogen tuurde hij voor zich uit. Ook de stronkel stond stil.

‘Wat is er, Zach? Waarom stoppen jullie?’

Rune wenkte Fijonna dichterbij en beduidde haar om Terry's arm van hem over te nemen. Daarna ging hij naast Zach staan en keek in dezelfde richting. Voor hen uit zag hij vaag een lichtje door de duisternis heen prikken. Hij keek vragend naar Zach.

‘Dwaallichtjes? Vallen ze nu van voren aan?’

Zach schudde zijn hoofd.

‘Daarvoor is er teveel licht. Het is in de richting van het huis van de heks, maar het lijkt wel of het in brand staat.’

‘Snel dan. Als er brand is, moeten we misschien helpen.’

Rune keek naar de stronkel, maar die was verdwenen. Hij haalde zijn schouders op. Dat was nu niet meer belangrijk. Hun doel lag voor hen.

Ze versnelden hun pas en haasten zich over het pad. Nu roken ze ook een brandlucht en af en toe dreef er een rookwolk over hun pad. Eindelijk bereikten ze het einde van het pad.

Het huis stond inderdaad in brand, maar tot hun grote opluchting stond de heks, omringd door verschillende zakken en pakken, rustig naar de brand te kijken.

Ze liepen snel naar haar toe.

‘Wat is er gebeurd? Waarom staat u hier gewoon te kijken? We moeten gaan blussen. Fijonna, kan jij het wate...’

De heks keek hen lachend om. Rune zag dat ze een geïmproviseerde versie van hun bladbrillen had gemaakt.

‘Laat maar. Ik heb mijn huis zelf in brand gestoken.’

‘Maar waarom?’

‘Ten eerste om jullie een baken te geven om terug te kunnen komen. Jullie bleven zolang weg. Ik moest iets doen.’

‘Maar toch niet uw huis in brand steken. Was er geen andere mogelijkheid?’

‘Ik wilde ook de dwaallichtjes afleiden, zodat ze jullie met rust zouden laten.’

Het vuur had inderdaad een grote aantrekkingskracht op de dwaallichtjes. Net buiten bereik van de vlammen vlogen hele zwermen dwaallichtjes. Rune keek weer naar de heks.

‘Maar waar moet u nu wonen?’

‘Ik ga terug naar Morrigan. Dit huis was alleen maar een replica van mijn huis daar. Ik heb mijn persoonlijke bezittingen ingepakt. Bij het eerste morgenlicht opent een tovenaar een poort naar Morrigan. Willen jullie mij helpen om mijn spullen naar de plek te brengen waar de poort wordt geopend?’

‘Natuurlijk. Dat spreekt vanzelf. Bovendien moeten wij ook terug naar Morrigan om verslag uit te brengen aan de Dux Maga. Misschien kunnen wij ook helpen om uw grimoire terug te vinden.’

‘Dat laatste zal niet nodig zijn. Zodra ik in Morrigan ben, doe ik een verzoek aan het boomvolk. Zij zijn in staat om in relatief korte tijd heel Atlantis af te zoeken. Tenzij de grimoire is vernietigd, moeten zij hem kunnen lokaliseren. Hoe is het met jullie vriendin?’

Rune keek naar Terry. Zij stond nu rustig tussen Rutger en Fijonna in met Zachs shirt nog steeds om haar hoofd gebonden. Ze begon, door de nabijheid van het vuur, langzaam op te drogen. Ze zat alleen van top tot teen onder de modder. Hij keek naar de anderen en toen naar zichzelf. Zijzelf waren er niet veel beter aan toe.

Hij zag dat Zach omhoog keek, daarna keek zijn vriend naar de anderen.

‘Nog een uur tot het ochtendgloren. De deemstering begint zo. We moesten maar op pad gaan.’

Zach voegde de daad bij het woord en greep een paar zakken.

‘Hé voorzichtig. Ik kan stuk, hè.’

Zach liet, van schrik, bijna de zak weer vallen. De heks schoot gelijk toe om te voorkomen dat de zak op de grond viel. Zach gaf haar de zak die ze voorzichtig opende. Ze haalde de pratende pot eruit.

‘Kom jij maar bij mij in mijn buidel. Dat scheelt een hoop geklaag en gemopper.’

De pot opende zijn mond om te reageren, maar voor hij het doorhad, zat hij al in de buidel van de heks. Ze hing de buidel over haar schouder en greep twee van de zakken en een pakket. Rune keek nogmaals naar het brandende huis.

‘Weet u zeker dat we niet moeten blussen? Wat gebeurt er als het vuur overslaat naar de bomen?’

‘Maak je maar niet ongerust. Het is een vuur met sturing. Alleen mijn huis verbrand. Daarna dooft het vuur vanzelf. Kijk zelf maar. De vlammen wijken zelfs uit voor de onvoorzichtige dwaallichtjes. Het vuur is alleen bedoeld om al de sporen van mijn aanwezigheid, weg te vagen.’

Ze had gelijk. Het vuur bleef zorgvuldig beperkt tot het huis. Een jonge boom op nog geen meter afstand van het vuur, werd zelfs niet geschroeid. Rune pakte een buidel en een doos met flesjes toverdrank en kruiden en volgde de heks naar het begin van het pad. De anderen volgden zijn voorbeeld. Zelfs Terry kreeg een pakket in haar handen geduwd, welke ze een beetje verbaasd en tastend accepteerde. Ze schudde haar hoofd.

‘Mag dat shirt van mijn hoofd af? Ik krijg amper adem. Waarom heb ik eigenlijk een shirt over mijn hoofd? Wat is er gebeurd?’

‘Nog even wachten, Terry. Er zweven nog steeds dwaallichtjes om ons heen. We willen niet dat je weer in hun ban raakt.’

‘In hun ban? Was ik in hun ban? En jullie dan? Waarom hebben jullie geen last van de dwaallichtjes?’

‘Wij hebben bescherming. Je moet nog even geduld hebben.’

Mikky landde op de rand van de put en wenkte Rune.

‘Zij mag bladbril. Mikky gaat steen worden.’

Hij gaapte luidruchtig. Rune tilde hem snel op om hem in zijn buidel te stoppen. Net op tijd. Zijn voeten begonnen al te verstenen. Een paar seconden later en hij zou zich verbonden hebben met de stenen rand van de put. Dat zou betekenen hebben dat ze pas in de avond konden vertrekken. Hij verwijderde Mikky’s bril en gaf deze aan Fijonna. Daarna liet hij Mikky in zijn buidel zakken.

Fijonna verwijderde Zachs shirt van Terry’s hoofd en zette haar snel de bladbril op.

Met een verbaasde uitdrukking op haar gezicht keek ze in het rond, voor ze de anderen volgde naar het voormalige pad van woede.

Bij het begin van het pad stond de heks verbaasd om haar heen te kijken.

‘Wat is hier gebeurd? Ik voel de restenergie van sterke magie.’
Rune wees naar de magisteen.

‘Iemand, waarschijnlijk de vrouwelijke vampier, heeft er een pad van woede en haat van gemaakt. Natuurlijk om te voorkomen dat er iemand bij u kon komen.’

‘Maar hoe zijn jullie hier dan gekomen? Niemand kan een pad van woede en haat betreden.’

‘Daar kwamen wij ook achter. Daarom hebben we de hulp van de draken ingeroepen.’

Ze keek hem verbaasd aan, voor ze haar schouders ophaalde.

‘De hulp van draken, hè? Daar wil ik graag meer over horen. Later, als we in Morrigan zijn en ons hebben opgeknapt. Nu moeten we opschieten. Het ochtendgloren nadert en we hebben nog een flinke wandeling voor de boeg.’

Ze stapte vastberaden het pad. Voor Rune haar volgde, keek hij nog even naar de smeulende ruïne achter hen. Er was niet veel van het huis over en de vlammen begonnen inderdaad al te doven. Hij draaide zich om naar het pad en volgde de anderen. Ze liepen zo snel ze konden. Het werd nu snel lichter. De zon begon op te komen. Aan het einde van het pad bogen ze af naar rechts, naar de plek waar, volgens de heks, de poort naar Morrigan zou worden geopend. De heks keek naar de lucht.

‘We moeten voortmaken. Over een kwartier word de poort geopend. Dan moeten we op de plek van bestemming zijn.’

Ze versnelden hun tempo over het kronkelende pad. Lichtelijk buiten adem kwamen ze aan bij de stekelige struiken waar ze hun tocht waren begonnen. Bijna op hetzelfde moment dat ze aankwamen, begon de lucht voor hen te trillen. Een glinsterende streep werd zichtbaar en even later stond de zware houten deur voor hen. De deur werd van de andere kant geopend en ze keken in de verwachtingsvolle gezichten van de tovenaars Scorpio en de Dux Maga. Eén voor één stapten ze door de deur, terug naar Morrigan. De andere kant van de deur kwam uit in een ruime zaal. Vlak voordat de poort zich

weer sloot, vloog de blauwe vogel langs hen heen en vloog naar de zoldering, waar hij landde op één van de plafondbalken.

‘Matagati, welkom thuis.’

De Dux Maga verwelkomde haar met uitgestrekte armen.

‘Moeder, het is goed om je weer te zien en vader, dank je voor het maken van de poort.’

De vrienden keken elkaar verbaasd aan. Matagati was de dochter van de Dux Maga? Maar dat betekende dat tante Margali ook een dochter van de Dux Maga was. En was de tovenaar Scorpio dan hun vader? Dat moest haast wel

‘Wat zien jullie eruit? Onder de opgedroogde modder. Bij de god en de godin. Wat hebben jullie gedaan om zo smerig te worden?’

De Dux Maga klapte twee keer in haar handen. Onmiddellijk verschenen er een jonge heks en tovenaar. De Dux Maga wees naar de vrienden.

‘Zorg dat ze zich kunnen wassen en reinig hun kleren. Het zijn geëerde gasten van ons volk. Verzorg ze goed.’

De twee maakten een eerbiedige buiging en nodigden de vrienden uit om hen te volgen. De jonge heks bracht de meisjes naar een ruimte waar alles al klaar stond om hen weer toonbaar te maken. Hun kleren werden meegenomen en in plaats daarvan kregen ze ieder een zachte badjas.

De jongens kregen eenzelfde ruimte toegewezen met dezelfde voorzieningen.

Een uur later stonden ze, schoon gewassen en in schone kleren, weer in de ontvangstruimte. Daar stond nu een uitgebreid ontbijt klaar. Heks Taurus en haar ouders zaten al op hen te wachten.

‘Ga zitten en eet. Mijn dochter heeft mij verteld wat jullie hebben gedaan voor haar. Wij zijn jullie dankbaar.’

Met een weids gebaar noodde ze hen om plaats te nemen. Nu voelden ze inderdaad hoeveel honger ze hadden. Met het redden van Terry was het avondmaal erbij ingeschoten.

Tijdens het eten moesten ze uitgebreid vertellen wat er gister allemaal gebeurd was, te beginnen met de ontdekking van het